

[Povl Brøndsted]

må altid være rigtigt, at man, når en virksomhed er velfungerende og har gode udbytter, ser på, hvordan fremtiden er med de ting, man arbejder med, og også erkender, når der er nye opgaver, der skal tages op for på den måde at sikre aktiviteten på andre områder.

Vi må i dette tilfælde sige, at det var naturligt, at staten var med i første omgang, men når opgaven er løst, er det ikke særlig naturligt, at vi har penge i marcipanbrød og staldrensere. Det må være helt rimeligt og naturligt, at Grønlandsministeren beder om lov til at sælge disse aktier. Det er praktisk, og det er naturligt at gøre det.

Der er imidlertid også noget ideologisk i det, men når det ikke er en opgave, som specielt må betegnes som en statsopgave, må vi selvfølgelig trække statens aktiver ud. At pengene så kan gøre gavn ved at mindske underskuddet i den danske statskasse er trods alt småting, og jeg synes ikke, at den side af sagen betyder noget, men der skal simpelt hen renses ud dér, hvor der ikke er naturlige opgaver for staten.

Så undrede jeg mig lidt over den formulering, hr. Søren B. Jørgensen kom med. Jeg finder det meget interessant, at han siger, at ØD eller OD er det samme som statsseje, og at vi alle sammen kan føle os som medejere, når der er statspenge i foretagendet. Jeg må ærligt indrømme, at jeg har aldrig sådan følt mig som medejer af Kryolitselskabet Øresund A/S, og hvis det er den form for overskudsdeling eller ØD, vi skal tale om, tror jeg, vi er med til at forskrække omkring den tankegang fremfor at styrke den. Det er ikke sådan, at man føler medejendomsskab i det, der er statsfinansieret, så den sammenligning synes jeg var meget interessant. Det siger jo også noget om, at når man vil lave en ØD-ordning med centrale fonds, er det sådan ad en bagdør, og at det faktisk lige så godt kunne være nogle statsdrevne virksomheder.

Jeg vil meget gerne støtte ministerens ønske om, at dette beslutningsforslag forkastes, så vi kan få solgt de pågældende aktier på en fornuftig og god måde, som det er foreslået i aktstykket. Venstre støtter salget.

Jes Lunde (SF):

Jeg tror, at vi allerede i første lille runde fik gjort klart, at Grønlandsministeren ikke

kan betale dele af udlandsgælden med disse penge. Lad os derfor nu kigge på, om de kan benyttes til at nedbringe statens indenlandske gæld med; også det vil jeg nemlig betvivle.

Det er da rigtigt, at man kan få et salgspøvenu her, og at man kan bruge det til at udstede færre statsobligationer, men man kan nu engang ikke forbedre sin egen nettogældssituation ved at sælge ud af sine aktiver, og det er jo det, staten gør. Staten sælger et aktiv og bruger pengene til at optage mindre i lån, men hvis vi kigger på, hvordan statens nettogæld ser ud, kan der ikke være nogen fordel i det ud over en rent bogholderimæssig. Det er jo sådan, at aktierne i dette selskab er opført til en stærk underkurs i øjeblikket på statsregnskabet, og derfor er det klart, at den nuværende regering kan score en bogholderimæssig gevinst ved at foretage dette salg, mens den sidder. Der kan altså scores en meget kortsigtet kapitalgevinst.

Når vi kommer til vurderingen af, om det lidt mere langsigtet kan betale sig, har vi jo fået et regnestykke fra Grønlandsministeriet oversendt til finansudvalget. Jeg synes ikke, det er et særlig oplysende regnestykke. Det fortæller noget om udbyttebetaling, om udbytteskat, og hvad staten alternativt kunne spare i rente ved at optage mindre statsgæld, men der er forståeligt nok ikke nogen betragtninger om den fremtidige kursudvikling på disse aktier. Der er lavet et regnestykke, som viser, at det kan svare sig, hvis aktierne i Øresundsselskabet ikke stiger mere overhovedet, at sælge dem. Det regnestykke tror jeg man kan foretage for en hvilken som helst virksomhed her i landet, men det er også klart for os alle, at kurserne bliver ved med at stige. Det gør de for stort set alle selskaber i øjeblikket, og derfor er regnestykket fra Grønlandsministeriets side fuldstændig uinteressant.

Regnestykket vil jo i givet fald også bygge på den forudsætning, at de private investorer, som køber disse aktier, har tænkt sig at affinde sig med et afkast på omkring 2-3 pct. af deres investering, og det ved vi også selvfølgelig ikke er tilfældet. De regner med en kursgevinst gradvis på disse aktier, og det er også fuldt forståeligt, for den vil selvfølgelig også komme.

Der er altså ikke noget, som kan sandsynliggøre, at det vil være en økonomisk fordel for staten at afhænde disse aktier. Tilbage er